

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

*Een Heer, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die daar is boven
allen en door allen en in u allen.*

EFEZE 4 : 5 en 6.

No. 14. 15 Juli.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.	6e Jaargang 1901.

REDEVOERING

door Apostel FRANCIS M. LYMAN, Vrijdag 14 Juni 1901,
te Amsterdam.

Mijne waarde Broeders, Zusters en Vrienden, het is mij een groot genoegen een bezoek aan u te brengen, in het bijzonder omdat gij een volk zijt, welke zulke groote vrijheden op godsdienstig gebied geniet.

Het verwondert mij dat gij mij niet kunt verstaan, want uw vriendelijke aangezichten gelijken precies op het volk tot wien ik mijn geheele leven gewend was te spreken. Ik hoop dat de Geest des Heeren op mij moge rusten, zoowel als op den vertolker, waardoor gij een kennis van de waarheid van het werk Gods in deze laatste dagen geopenbaard, moogt ontvangen. Ik ben geboren en opgegroeid in dit werk en was omtrent 4 jaar oud, toen de leider die door God verkozen was, de profeet Joseph Smith, op gruwelijke wijze gedood werd. Om deze reden ben ik in staat een goede getuigenis over dit werk Gods te geven.

Gezegend zijn de mannen en vrouwen die vrijheid van godsdienst genieten, want dit is behagelijk in de oogen des Heeren; het is rechtvaardig om een iegelijk hunne eigene denkwijze te laten volgen. Daarom heeft de God des Hemels tot den Profeet Joseph Smith een plan van zaligheid geopenbaard, hetwelk rechtvaardige beginselen bevat en al degenen, welke deze rechtvaardige beginselen opvolgen, hebben vreugde en genot, en de Heiligen der laatste Dagen welke meer bekend worden met het Evangelie dat aan de Profeet Joseph Smith geopenbaard is, zullen grootere vreugde en kennis bekomen, want dit Evangelie van den Verlosser en Zaligmaker Jezus Christus is voor dezen tijd en alle eeuwigheid.

Ons geloof is om in onze tabernakel, dit leven uit te werken volgens de beginselen van het Evangelie van den Messias en zoodoende kunnen wij eenmaal terugkeeren in de tegenwoordigheid van onzen Zaligmaker. Doch hiervoor is noodzakelijk geloof en bekeering, doop door onderdompeling tot vergeving der zonden, en oplegging der handen tot het ontvangen van den Heiligen Geest, door diegenen die van God daartoe geroepen zijn op gelijke wijze als Aäron, zooals in de Heilige Schrift beschreven is. En nu wederom opnieuw in dezelfde vorm gegeven en gebracht door den profeet Joseph Smith, welke die eef niet van zichzelf nam, maar welke hem van God op zijn kinderlijk en eervoudig gebed geschonken was. Johannes de Dooper, welke de macht hield om te doopen, den doop der bekeering tot vergeving der zonden, is gekomen en heeft op het hoofd van Joseph Smith en Oliver Cowdery deze macht overgedragen. De Apostelen Petrus, Jacobus en Johannes zijn gekomen en hebben de macht van het Melchisedeksche priesterschap, welke zij hielden om te binden en te ontbinden hier op aarde en het zoude erkend zijn in de Hemelen, overgedragen aan deze mannen. En op deze wijze hadden zij macht bekomen om de verordeningen van het Evangelie te prediken en te bedienen. En daar onze Heiland Jezus zelf naar de Jordaan ging naar Johannes om den doop te ontvangen, de hemel geopend werd, en de stem, die sprak het welbehagen Gods uitdrukte in de gehoorzaamheid Zijns Zoons, zoo kan men hieruit verstaan, dat indien het voor den Verlosser en Zaligmaker van het menschelijk geslacht noodig was om gehoorzaamheid te toonen, dit zeker noodzakelijk voor alle menschen is. Het zal vreugde geven! het zal eeuwig leven geven! aan diegenen welke deze gehoorzaamheid willen opvolgen en volbrengen. Want wij zullen eeuwig bestaan, de mannen, onze vrouwen en kinderen zullen immer tot in alle eeuwigheid der eeuwigheden met ons zijn in een familieband. Deze verbintenis strekt zich niet alleen uit tot de levenden, maar ook tot de dooden, niet alleen onze verwanten, maar ook onze voorgeslachten die gestorven zijn, sluit het in zich. Deze geslachten zien verlangend op ons voor hunne zaligheid. Daarom bouwen de Heiligen der laatste Dagen tempels, om verordeningen en verzegelingen te bedienen en te ontvangen, in die huizen des Heeren, voor de zaligheid van de levenden en de dooden.

Deze openbaring is door God geschonken aan den Profeet Joseph Smith, geroepen door God, geordineerd en uitgezonden in deze laatste dagen om gerechtigheid aan de menschen te verkondigen. Daarvan wil ik getuigenis geven en mijn stem verheffen. Dat Hij een man van God was en deze mannen welke hier rond zitten zijn geroepen van God, en alle deze mannen zijn rein in hunne bedoelingen, en het is door hun autoriteit van God gekregen, dat het Evangelie tot dit volk is gekomen. Hoort de waarheid en neemt het aan. Dit volk is vol van het bloed van Israël en de Heer zal dit land bewaren, tot dat de oprechten er uit zijn getrokken; gij kondt vroeger verwoest zijn geworden, maar door dat er nog vele goede mannen en

vrouwen zijn, daarom bewaart de Heer dit land, en ook Engeland Zweden, Noorwegen, Denemarken, in deze landen zijn ook vele van Israëls bloed. Ik bid God dat ook in Duitschland de vrijheid van godsdienst mag komen. Wij bidden voor de regeerders en gouvernementen, dat rechtvaardigheid meer in alle landen over de geheele aarde mag komen. Gij broeders en zusters zijt zeer gezegend! de Heer heeft uw hart aangeraakt en de tijd zal aanbreken door uwe getrouwheid dat gij zult vergaderd worden te Zion, in het land dat de Heere gegeven heeft. Wij wenschen dat Holland zeer vele getrouwen mannen mag leveren om als zendelingen werkzaam te zijn, om het werk des Heeren te bevorderen en bekend te maken. Wij beminnen het menschedom en wenschen het gelukkig te zien, en het kan gelukkig worden door gehoorzaamheid aan het Evangelie. Geen godsdienstige vereeniging, die zoovele mannen uitzendt als de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, zonder geldelijke belooning in dit leven, maar zij ontvangen volgens de belofte Gods het Eeuwige Leven.

De Kerk van God is wederom georganiseerd in haren vroegeren toestand met apostelen, profeten, evangelisten, herders, leeraars tot volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus, opdat wij allen zouden komen tot een eenigheid des geloofs. En nu heerscht er verwarring en verdeeldheid omdat deze organisatie van de wereld is weg geweest. Ik wensch niets tegen andere gelooven te zeggen, want voor mij schijnt het, of gij allen tot deze Kerk behoort. Er is mij verteld dat gij goede Bijbellezers zijt. De Zaligmaker gebruikte teksten uit het Oude Testament, en wij gebruiken het Oude en Nieuwe Testament, maar ook de openbaringen in deze dagen ontvangen: het Boek Mormon en het Boek Leeringen en Verbonden. Kunnen deze geschriften: De Bijbel, Het Boek Mormon of andere geschriften ons zaligmaken? Neen! Wij hebben God noodig! Wij hebben den Zaligmaker Jezus Christus noodig! Maar wij hebben ook mannen noodig die de verordeningen aan ons bedienen, bevolen zijnde door den Zaligmaker. Want de Bijbel of het Boek Mormon of eenig ander geschrift kan ons niet doopen, noch den Heiligen Geest geven, noch ons verordineeren tot eenig ambt der bediening, maar het is noodig, dat een mensch dit doet, die bekleed en aangesteld is met en door de macht van God. Indien de Heer en Heiland Jezus mannen verordineerde en plaatste in Zijne dagen, zoo moet zulks in deze dagen ook het geval zijn. Vele goede mannen hebben ondernomen om het werk Gods te plaatsen, maar het is hun niet volkomen mogen gelukken. Daarom was het noodig dat God een man verordineerde in deze laatste dagen om te doopen tot vergeving der zonden en den Heiligen Geest te geven door oplegging der handen en getuigenis te geven van den Vader en van den Zoon, want dit is het Eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God en Jezus Christus dien Gij gezonden hebt. Het is onmogelijk zonder deze getuigenis in de tegenwoordigheid des Vaders terug te keeren.

Het is vreemd voor velen dat in deze laatste dagen een Profet is gekomen, maar vroeger waren er immers vele Profeten; en omdat zij weg zijn gegaan van de aarde, daarom is er verwarring en verdeeldheid gekomen. Het zou ons niet verbazen verwarring aan te treffen bij de Heidenen, maar dat de Christelijke wereld deze verwarring en verdeeldheid heeft: bewijst de noodzakeijkheid van het bedienen dezer verordeningen, en van het geven van de Heiligen Geest, die ons in al de waarheid leiden zal, en deze wordt overgedragen door oplegging der handen van Gods knechten. Want de Geest Gods zal ons de dingen van God bekend maken, en de geest der menschen onderzoekt de dingen van de menschen. Ik ben 6000 mijlen gekomen om mijne getuigenis van de waarheid en echtheid van dit werk te geven, en te bewijzen dat onze bedoelingen rein en eerlijk zijn.

Gij zijt goede menschen; indien gij den wil van den Vader doet, dan zult gij eene getuigenis ontvangen. Onderzoekt de waarheid welke wij u aanbieden, en gij zult overtuigd worden. Broeders en zusters, dient den Heere getrouw en gij zult waardig worden, om moeite en verdriet te overkomen en in Zion gebracht worden, en gij zult geluk in dezen tijd genieten en tot in alle eeuwigheid. En ik zegen U in de naam van Jezus Christus. Amen.

Bede's Verjaardag.

(Uit het Engelsch door A. A. H.).

Vervolg en slot van bladz. 199.

Hij knielde aan hare zijde, en zeide overluid zijn avondgebed, daarna „wel te rusten, Moe“ en werd in zijn klein helder wit bed gelegd. Zijne lieve waakzame moeder bleef aan zijne zijde totdat een zoete droomlooze slaap over zijn schoon en helder gelaat getrokken was en zijne oogleden de donkere oogen gesloten hadden.

„God was zeer goed voor ons „geliefde“, fluisterde zij tot haren man als hij zich met haar vereenigd had — „zulk een schoonen geest heeft Hij ons toevertrouwd, onze dierbare Bede.“

Toen vertelde zij hem van het gesprek tusschen haar en Bede — de oogen van haar echtgenoot vulden zich met tranen — zeggende „morgen zullen wij aan Bede's wensch voldoen“.

Och! morgen! Welk een droeve klank heeft dit woord „morgen“. Hoe dikwerf heeft het in deze wereld plaats, dat het verborgene van den morgen, welke zoo schoon en vol van beloften aanbreekt, slechts eindigt in wanhoop.

De morgen kwam, vindende kleine Bede ongesteld en met koorts ter nedergeslagen. Nochtans wenschte hij zich aan te kleeden en uit te gaan, doch zijne moeder zeide — „heden niet — morgen, dan zult gij beter wezen en opstaan en uitgaan“.

„Gij moet spoedig beter worden, lieve“, zeide zijne vader, met een vreemd geluid in zijne stem, „want gij zult gedoopt worden.“

„Och neen, papa“, snikte het kind, „ik kan niet gedoopt worden.“

Papa! moeder!" riep hij op een toon die hun door het hart sneed, „waarom hebt gij geweigerd mij gisteren te doopen, het water is nu zoo koud, ik ben nu zoo vermoeid, ik kan niet uitgaan, ik wensch te slapen”.

„Wees kalm, mijn lieve, gij zult thans niet gaan slapen, uw moeder zal u verkoelen met een waaier.”

Doch de koorts nam in hevigheid toe en zijn ijhoofdigheid vermeerderde en treurig was het den kleinen lijder aan te hooren.

„Bede kan niet gaan, het water in de beek is te koud en te donker. — Och zoo koud — neen vader blijf daar niet om mij te verzoeken. Ik ben te vermoeid; het zal spoedig nacht worden”.

„Een rechtvaardige straf”, zuchtte de vader, „ik heb die les noodig -- doch o, mijn Vader, spaar mijn zoon — en mijne voeten zullen niet verder afwijken.”

Te zamen knielden de vader en moeder neder, met schrik en vrees geslagen — en vernieuwden hun verbond des Heeren wil te doen en Zijne geboden te onderhouden, indien Hij alleenlijk het leven van hun kind wilde sparen.

Hoe gemakkelijk is het den Heer te vergeten wanneer voorspoed op ons glimlachend ternederziet, doch in de donkere uren van tegenspoed, wanneer onze last zwaarder schijnt dan wij kunnen verdragen, dan leeren wij en herinneren ons dat er maar één Vriend — die goddelijke Vader — is, die onze smeekingen hoort, ofschoon wij van de ware kudde afgedwaald mogen zijn.

„Horace, wij zijn ver, zeer ver afgedwaald”.

„Ja, geliefde vrouw, belofte op belofte heb ik verbroken, al mijne plichten heb ik verzuimd, mijne roeping om een buitenlandsche zending te volbrengen heb ik geweigerd gelijk gij weet, ter verontschuldiging aanvoerende, dat ik niet in staat was zulks te aanvaarden en nu vrees ik dat God geen acht wil geven op onze gebeden”.

„Papa het is mijn geboortedag, ik wensch gedoopt te worden”, kermde het kind, „neem mij nu niet, wacht tot aanstaande week, o, neem mij van daar papa, op mijn geboortedag”.

Tegen het morgenuur scheen hij in te sluimeren, doch eensklaps opende hij zijne donkere oogen, strekte zijne kleine brandende handen naar zijne moeder uit, welke zij in de hare klemde.

„Moeder, ik ben een goede jongen geweest, ik heb een nieuw bladzijde in mijn boek gekeerd, geheel wit. Het is de laatste bladzijde, zoo zuiver, zoo wit. Moeder terwijl ik sliep, kwam mijn klein zusje welke dood is, zij wenkte mij, — zij hebben mij noodig — daarboven”.

Iets gelijk een glimlach verlichtte zijn gelaat, een zachte zucht, een laatste, zwakke worsteling met den dood en — daarna een stilte — in dat huis daalde plotseling verdriet en donkerheid. Een schaduw rustte op het vredevol gelaat van Bede, en in die stilte, gingen twee engelen heen hoewel er slechts een gekomen was.

Ja, de bladzijden van zijn kort leven, waren allen wit en schoon en liefelijk om aan te zien. Zijne ziele was helderder wit,

dan de prachtige witte kist waarin zijn lichaam gelegd werd. Een hemelsche helderheid verlichtte zijn vreedzaam gelaat, als hij ter nederlag, gelijk in eene zoete slaap.

„Treur niet, geliefde vrouw”, pleitte hare man, als hare tranen in menigten neder vielen op de zonnige krullen, welke zij in zijn leven met zulk een genoegen had opgemaakt, doch thans zag zij deze lokken voor de laatste maal. „Hij had een schoon leven, hij is teruggekeerd tot onzen Vader — zuiver en onbevlekt als hij kwam. Laten wij God loven dat Hij ons toegestaan heeft voor zulk een korten tijd deze onschatbaren juweel te bezitten. Hij moest heengaan doch de Heer heeft u en mij een zending overgelaten.”

Nederigheid met Macht.

DOOR ATTEWALL WOOTTON.

De ware christelijke geest, is de geest van nederigheid en ootmoed; zonder deze, de ware liefde, welke Paulus zoo schoon beschrijft, heeft ze geen veilige fondatie waarop zij rust. Daar kan geen aanmatiging in het koninkrijk der Hemelen zijn. Jezus zeide: „indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zoo zult gij in het koninkrijk der hemelen geenszins ingaan. Zoo wie dan zichzelf zal vernederen, gelijk dit kindeke, deze is de meeste in het koninkrijk der hemelen.” Doch wellicht moge iemand vragen, „is trotschheid niet noodig tot uitnemendheid?” Ja die trotschheid welke versmaad zich te verlagen tot eene onedele daad een onbetamelijk woord te spreken, of een ondeugdzaame gedachte te denken; die trotschheid welke den mensch aanspoort zich te verheffen, niet zich te verheffen boven zijn evenmensch, doch boven hetgeen hij vroeger was. Die trotschheid welke zegt heden ben ik wijzer dan gisteren, ik ben sterker dan ik verleden week was, ik ben beter dan ik verleden maand was. Ik ben in het bezit van meer liefde tot mijn evenmensch dan welke ik het vorig jaar bezat; die trotschheid welke niet met verachting nederziet, doch met een verlangen om op te heffen, niet met afgunst aanschouwt, doch naar voorbeelden om te volgen.

Christus is het groote voorbeeld van nederigheid, en zijn leven en leeringen waren in geheele overeenstemming met elkander. De discipelen werden menigmaal aangemaand om nederig te zijn en niet naar de eer van menschen te zoeken; in verband daarmede zeide hij: „Want die zich verhoogt zal vernederd worden; en die zichzelf vernedert zal verhoogd worden.” Trotschheid op een ambt zou niet plaats hebben in de Kerk van Christus, en slechts hij welke gewillig is om de eenvoudigste plaats te vervullen, is waardig om in een positie van vertrouwen geplaatst te worden. Hij welke niet geregeerd kan worden is niet geschikt om zijn natuurgenooten te besturen. De overlevering van eeuwen hebben de gedachte zoo vast in den mensch doen wortelen, dat een ambt de waardigheid van een persoon zoo verhoogd, dat het iets is

waarnaar gezocht zou worden, doch in de Kerk van Christus zou het ambt den man vinden, niet de man het ambt. Dengene welke een ambt zoekt is over het algemeen genomen de meest ongeschikste voor die positie, want hij zoekt het niet dat hij zijn ambt eeraan zal doen, doch dat het hem eer zal aan doen. De Profeet Joseph zeide: „Wij hebben door treurige ervaring geleerd, dat het de natuur en genegenheid van bijna alle menschen is, zoo spoedig als zij een weinig autoriteit krijgen, gelijk zij veronderstellen, zoo willen zij onmiddellijk onrechtvaardige heerschappij beginnen uit te oefenen.” Hoe verschillend is deze geest van de leeringen van onzen Zaligmaker! Toen er twist onder Zijne discipelen ontstond, ten opzichte wie van hen de meeste geacht zou worden, zeide Hij tot hen. „De koningen der volkeren heerschen over hen en die de macht over hen hebben, worden weldadige heeren genaamd. Doch gij niet alzoo; maar de meeste onder u, die zij gelijk den minste, en die voorganger is als eene die dient”. Een onverzadigd verlangen naar een ambt, en de eer welke verondersteld wordt aan hetzelfde verbonden te zijn, heeft den nederval en afval van vele voornamen mannen, in de vroege geschiedenis der Kerk tengevolge gehad, en dezelfde oorzaken zullen dezelfde gevolgen hebben in alle zaken en ten alle tijden.

Elke man welke uit de wereld geroepen is en den naam van Christus op zich genomen heeft, zou zich door geloof, nederigheid, gebed en studie bekwaam maken, om elke verantwoordelijke plaats te kunnen bekleden waartoe hij geroepen kan worden, en hij kan verzekerd zijn dat de Heer hem niet uit het oog zal verliezen, doch door middel van Zijne geïnspireerden dienstknechten, zal de Heer elken man in een positie plaatsen waarvoor hij het beste voorbereid en geschikt is. Een mensch kan in geen gevaarlijker plaats gesteld worden dan op een toppunt waar hij gevaar loopt duizelig te worden, en hoe grooter de hoogte is en hoe plotselinger de verheffing, des te grooter is het gevaar van vallen.

Een roeping in het Priesterschap is een heilig vertrouwen, waarvan een verantwoording zal moeten gegeven worden, en wel zal het voor hem zijn, welke het in nederigheid en met een eenvoudige oog tot de heerlijkheid van God, in hetzelfde werkt. Al degenen welke tot verantwoordelijke positiën geroepen zijn, zouden zich ten allen tijden de schoone regelen van den Profeet Joseph Smith herinneren:

(Leeringen en Verboden, afdeling 121 : 34, 35, 36, 41 en 42.)

„Voorwaar er zijn velen geroepen, maar weinigen uitverkoren, En waarom zijn zij niet uitverkoren ?

„Omdat hunne harten zoozeer op de dingen dezer wereld gesteld zijn, en naar bezoldiging van menschen streven, dat zij deze eene les niet leeren:

Dat de rechten van het Priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels verbonden zijn en dat de machten des hemels niet geregeerd noch bestuurd kunnen worden dan alleen op de grondbeginselen van rechtvaardigheid.

„Geen macht of invloed kan of zou door de macht van het Priesterschap onderhouden worden, dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, zachtmoedigheid en door ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en reine kennis welke de ziel grootelijks zal uitbreiden, zonder geveinsdheid en zonder bedrog.

Mededeeling.

Op 12 Juni l. l. werd te Ogden, Utah een samenkomst gehouden van de beambten der Kerk in de Weber Ring van Zion. Tegenwoordig waren Presidenten Lorenzo Snow, en Joseph F. Smith, Apostelen Teasdale, Lund en Clawson en Patriarch John. Smith. Pres. Snow was een der sprekers en zeide dat het thans twee en vijftig jaar geleden was, sedert hij voor het eerst den stad Ogden bezocht en deed de opmerking dat de Heiligen welke aanwezig waren, indien zij getrouwd bleven en hun leven gespaard bleef, de meeste van hen welke twee en vijftig jaar zouden leven, terug zouden zijn in Jackson Graafschap, Missouri.

President Lorenzo Snow verhaalde daarna, de twijfel welke bij hem ontstond, toen hij, als lid bevestigd werd, geen groote manifestatie van God ontving. Hij gevoelde dat hij groote opoffering gemaakt had, en vele zijner schoone vooruitzichten verduisterd waren, door een „Mormoon“, te worden, doch hij gevoelde zich thans beschaamd dat hij zulks ooit een opoffering genoemd had. Hij zeide dat het ongerijmd voor een iegelijk van ons is, om onze verliezen voor het Evangelie een opoffering te noemen. Hij herhaalde eveneens zijn bezoeken aan velen zijner verwanten nadat hij een Mormoon was en hoe hij licht en kennis van de waarheid verkregen had, nadat hij zoo verontrust in zijn geest geweest was, omdat hij niet de gave van in vreemde talen te spreken of de gave van profetie had, toen hij bevestigd was. En hoe de Geest op hen eens nederdaalde terwijl hij in gebed nedergekniel was, en met kracht door zijn lichaam ging en hem een absolute kennis gegeven had dat God leefde, dat Jezus Zijn Zoon tot de aarde gekomen was en met den profeet Joseph Smith had gesproken, ontvangende een volmaakte kennis van de waarheid van dit werk. „Ik zal het nimmer vergeten“, zeide de spreker zoo lang als ik ademhaal.“

Het kantoor der Zending in Dordrecht is verplaatst van den Lindengracht 3b naar de Noorderstraat, over het Siroop-fabriek.

Aphorismen.

Degene welke door den Heer voor voorname doeleinden bestemt zijn, worden door Hem opgevoed in de school van tegenspoed.

ZINA D. H. YOUNG.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

SYLVESTER Q. CANNON; 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Goddelijke Autoriteit en wat deze vermag.

Door Ouderling H. De Brij.

En zoo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zoo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.

MATTHEUS 16 : 19.

Het valt zeker niet te ontkennen dat bovenstaande woorden door onzen Zaligmaker tot Zijne Apostelen gesproken, niet alleen voor hen van groot gewicht waren, maar hen ook een uitgebreide macht onder de menschenkinderen gaf. Een macht, welke hen niet alleen het recht gaf om het Woord des Heeren aan de menschen bekend te maken en hen datgene mede te deelen wat God van hen verlangde, doch tevens hen het recht gaf zegeningen te geven en te onthouden. Een macht zelfs, dat indien zij iemand in den naam des Heeren zouden zegenen, dezelve door God gezegend zou zijn; indien zij iemand de zegeningen des Heeren onthielden, God hetzelfde in den Hemel zou erkennen. Of indien zij iemand de zonden zouden vergeven of zouden doopen tot vergiffenis der zonden, dezelve bij God in den Hemel vergeven zouden zijn.

Het is echter duidelijk uit de Schriften te zien, dat Zijne Apostelen aan zekere voorwaarden gebonden waren, want ofschoon Hij hen zulk een bovenmenschenlijke macht gaf, zoo was Zijn woord nochtans „zonder mij kunt gij niets doen”. Of ook: „Indien gij in mij blijft en mijne woorden in u blijven, zoo wat gij wilt, zult gij begeeren en het zal u geschieden”, doch zoo iemand in mij niet blijft, die is buiten geworpen”.

„Gij in mij, dat is; in de waarheid, „en ik in u”, dat is; „mijn Geest, mijn Woord in u”, en als zij zulks niet deden, dan, zeide de Meester van allen, „gelijkerwijs de rank geene vrucht kan dragen van zichzelf, zoo zij niet in den wijnstok blijft; alzoo ook gij niet zoo gij in mij — in mijne geboden — niet blijft. Doch indien zij in hem bleven — zijne geboden bewaarden — dan zouden hunne handelingen in de hemelen erkend zijn, ja en ook wat zij den Vader in Zijn naam zouden vragen, zou hun gegeven worden.

Zoo was de toestand van de Apostelen van den Zoon van God, zelf de Christus, ongeveer achttienhonderd en zeventig jaar

geleden. Heden ten dage zulks van de dienstknechten van God te verwachten zou door het meerendeel van het moderne Christendom als dwaasheid en godslastering beschouwd worden.

Het is algemeen bekend, dat de Katholieke Kerk echter wel gelooft dat zulk een goddelijke macht, heden nog in het bezit van den sterfelijken mensch is, dewijl zij beweren, dat de Paus de stedehouder of vertegenwoordiger Gods op aarde is, dat hij in het verklaren van de leerstelsels der Kerk onfeilbaar is; macht heeft om in den ban te doen en heilig te verklaren en dat het priesterschap van die kerk in het algemeen, macht heeft zonden te vergeven of te houden, of tenminste macht heeft datgene den menschen te kunnen onthouden, waardoor volgens hun leeringen vergiffenis van zonden beloofd is; of ook datgene toedienen waarop vergiffenis van zonden door hem beloofd is. Doch hoewel zij in zulk een macht gelooven, zoo is het duidelijk zichtbaar dat zij dezelve niet kunnen bezitten, daar zij de geboden en inzettingen des Heeren niet bewaard hebben en dus niet in Hem, of zijne liefde of waarheid gebleven zijn, en dus van de macht en autoriteit om zulke zegeningen toe te dienen, afgesneden zijn, anderzins zoude het Woord des Heeren onvervuld gebleven zijn. Want het is duidelijk zichtbaar dat er door de menschen een verandering van verordeningen heeft plaats gehad.

De andere christelijke genootschappen terecht erkennende, dat genoemde Kerk niet door Christus als de zijne erkend wordt, beweren voor het grootste gedeelte, dat zulk een macht niet meer aan den mensch gegeven is; dat thans van binden of ontbinden op aarde en in den hemel; geen sprake is, doch alles onzekerheid is en dat de toekomst alleen bewijzen zal wie juist is. Dat elk het recht heeft het Evangelie te prediken, zooals hij denkt dat juist is; dat oprechtheid en niet de juistheid van het geloof de hoofzaak is, en wie of hoe de verordeningen van het Evangelie bediend worden slechts van bijkomstige beteekenis is.

De Heiligen der laatste Dagen beweren en hebben grondige bewijzen daarentegen, dat gelijk Christus onveranderlijk, namelijk; gisteren, heden en voor altijd dezelfde is, zulks ook met het Evangelie het geval is; dat de dienaren des Woords wel, degelijk wettige autoriteit behoeven, en dat aan de uiterlijke verordeningen, zoowel als aan de innerlijke werken des gemoeds, welke door Christus en Zijne Apostelen als eischen aan de menschen gesteld worden, nauwkeurig moeten worden voldaan, doch dat dan ook hunne handelingen in de hemelen erkend worden. Zoodat onder die voorwaarden de zegeningen door de dienstknechten Gods, in Zijn naam gegeven of onthouden, dezelve werkelijk genooten of ontbeerd zullen worden.

Vanwege dit kenmerk van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, in verbinding met andere, worden hare aanhangers somwijlen veracht en hun leer als bedrog uitgebazuind en als bovenmate aanmatigend gerekend. De vraag wie juist is, de Heiligen der laatste Dagen of zij die met hen

verschillen, is voor elk mensch van groot gewicht en voor heden het onderwerp onzer overwegingen.

Wij zullen daartoe een blik slaan in het verledene, in aloude tijden zoowel als in die van den Messias en Zijne Apostelen, en daarna zien of Gods Woord — de eenige ware standaard van vergelijking ten opzichte van geloof of godsdienst — ons mededeelt dat zulk een macht, indien dezelve ooit bestond, op zoude houden, of dat de Heiligen der laatste Dagen gerechtvaardigd in hunne beweringen zijn, dat zulk een macht altijd aan de ware dienstknechten van God gegeven is en gegeven zal worden, totdat „het volmaakte zal gekomen zijn” en de woorden der profeten Gods allen vervuld zullen wezen, tot op het einde der dagen.

Wij vinden Noach in de eerste tijdperken der wereld, tot het volk predikende en hen waarschuwend, dat tenzij zij zich bekeerden, een waterfloed het menschedom zou verwoesten. Hij bewees zijn geloof door het bouwen van een ark. Het volk gaf geen gehoor aan zijne woorden en geloofden niet dat een waterfloed over het aardrijk zou komen, zooals Noach beweerde. Hetzij hier opgemerkt dat ofschoon Noach zulks van God zelf wist, het volk zulks slechts vernam door middel van Zijn dienstknecht of dienstknechten. Als Noach honderd en twintig jaar gepredikt had, erkende God zijne predikingen, de zondvloed kwam. Veertig dagen hielden de waterfloeden aan, gelijk Mozes ons mededeelt, totdat alle hooge bergen bedekt werden. Geen vlucht naar de bergen, geen geschrei of geklammer hielp. De prediking van Noach werd in de hemelen erkend, totdat mannen, vrouwen, kinderen en grijsaards, ja alles wat op het drooge was, omgekomen waren. Wat hunne laatste woorden of beloften, gebeden of verwenschingen ook geweest mogen zijn, de moeders wellicht gewillig waren voor hunne zuigelingen te sterven, of mannen voor hunne vrouwen, het onveranderlijk besluit van een beleedigde godheid had zijne vervulling. Totdat het water alles bedekte — een koud en kil watergraf voor duizenden — voor een ongehoorzaam en goddelooze menscheid. En ofschoon de een tot den ander gedurende Noach's prediking moge gezegd hebben of minstens geloofd hebben dat de zondvloed niet zou komen, hunne verwachtingen werden afgesneden en waren als kaf voor den wind.

Wederom, wij vinden een dienstknecht des Heeren aan het hof van den Egyptische koning Faraö, zeggende in den naam des Heeren, dat hij het volk Israëls zou laten trekken. Andermaal zij hier opgemerkt, dat ofschoon Mozes van God zelve zulk een last ontvangen had, Faraö zulks niet wist, 'an alleen door Mozes en Aäron en dat van hem geëischt werd Mozes te gelooven. Nadat de wil des Heeren aan Faraö door Mozes en Aäron bekend gemaakt was, antwoordde hij: „Wie is de Heere, wiens stem ik gehoorzamen zou, om Israël te laten trekken”. En ofschoon Mozes getuigenis gaf dat de God der Hebreëen hem en zijne broeder ontmoet was, de koning sloeg geen acht op zijne woorden, doch door de woorden en werken der toovenaren afgeleid wordende, gaf hij aan de stem

van God, door Mozes en Aäron overgebracht, geen gehoor. De gevolgen zijn welbekend, het water der rivier werd in bloed veranderd, ongedierte en pestilentie ontstonden en zelfs ten laatste kwamen Faraõ's heirscharen in de roode zee om. Wederom erkende God de handelingen van zijne dienstknechten, want zij bezaten goddelijke autoriteit, — macht van Hem zelf ontvangen.

Doch wellicht moge in het midden gebracht worden dat God deze dingen uitdrukkelijk bevolen had en dat daarom deze wonderen geschieden en dit zou juist zijn, doch het zij hier opgemerkt dat het in het oog van Faraõ en zijn volk, Mozes en Aäron de handelende personen waren.

Doch om sterkere bewijzen aantevoeren van de uitgebreidheid der macht, welke God aan zijne getrouwe dienstknechten in tijden van ouds gaf, zoo zullen wij eenige andere machtige werken aantoonen, waarvan niet bekend is dat God dezelve rechtstreeks gebod, nochtans door Hem in de hemelen erkend werden; met andere woorden dat de macht van die mannen, indien zij gehoorzaam aan God bleven, met de machten des hemels verbonden waren en dat dezelve hen ten dienste stonden, zoodat de elementen en dieren hen onderworpen waren.

Wij vinden in 2 Koningen 1:9-12 opgeteekend, dat terwijl den profeet Elia den Thisbiet, zich op een der hooge bergen in Samaria bevond, koning Ahazia een hoofdman met vijftig zijner knechten zond om hem tot den koning te brengen. Als de hoofdman Elia op den berg zag zitten, riep hij hem toe: „Gij man Gods! de koning zegt kom af!“ De profeet, een man bekleed met wettige macht en autoriteit, antwoorde: „Indien ik dan een man Gods ben, zoo dale vuur van den hemel en vertere u en uwe vijftigen!“ Wat had plaats? De Bijbel zegt ons: „Toen daalde vuur Gods van den hemel en verteerde hem en zijne vijftige“. Het zelfde lot trof een volgende hoofdman.

Vergelijk hiermede de machteloze pogingen van de priesteren van Baäl, om vuur van den hemel neder te doen dalen, welke zelfs den geheelen dag gebeden en gesmeekt hadden, tot datgene wat zij hun God noemden en men kan zich een weinig het verschil voorstellen van, wettige en onwettige autoriteit.

Laten wij een ander voorbeeld nemen, Elisa door God geroepen en door den profeet Elia gezalfd en verordineerd, bevind zich voor de wateren der Jordaan en na het voorbeeld van zijn voorganger, hief hij zijn mantel op en sloeg daarmede het water, zeggende: Waar is de Heere, de God van Israël? ja dezelfde? En het is gezegd: „Het water scheidde zich her en derwaarts en Elisa ging door de Jordaan“.

Verder zien wij als hij op weg naar Beth-El was, hoe hij kleine kinderen in den naam des Heeren vloekte, omrede zij hem bespotten, waarop twee roofdieren uit het woud kwamen en twee en veertig van hen verscheurden (2 Koningen 2:23 en 24)

Of vergelijk de vervulling van de woorden van Micha, (1

Koningen 22) den wettige dienstknecht des Heeren, en de onvervulde voorspellingen van de vierhonderd, welke in den naam des Heeren spraken en geen autoriteit hadden zulks te doen en elk mensch die met redelijk oordeel begaafd is en hetzelfde tot het zoeken naar waarheid aanwendt, zal de juistheid erkennen dat in die dagen autoriteit van God noodzakelijk was en dat hetzelfde groote macht bezat.

Doch van tijd tot tijd hoort men zeggen, ja dit was onder het Oude verbond, thans leven wij in de bedeeling der genade en ofschoon geantwoord zou kunnen worden, dat God nochtans dezelfde blijft, zoo zullen wij zien welke macht de discipelen, in den tijd bezaten, welke door het „christendom“, de bedeeling der genade genoemd wordt.

Wordt vervolgd.

Correspondentie.

Onlangs hebben wij eenen zeer welkomen en belangwekkenden brief van Br. Alfred L. Farrell, den vorigen President dezer Zending ontvangen. Sedert zijn terugkeer naar huis, is Br. Farrell met zijn werk en vele andere plichten zeer bezig gehouden, zoodat hij zich min of meer verontschuldigd gevoelt, niet meer malen geschreven te hebben. Zijne gedachten keeren vaak terug tot de dagen van zijn verblijf onder dit volk, en het benieuwd hem en hij vraagt met belangstelling hoe alles gaat met al diegenen welke het Evangelie hebben aangenomen. Het doet hem zeer veel blijdschap over die tijden te denken, en alles wat voor hem door de Heiligen gedaan werd zal hij nimmer vergeten, gevoelende zich verzekerd dat zij daarvoor zullen gezegend worden.

Br. Farrell vermeldt dat alles te huis in eenen goeden toestand is, hij en de zijnen zijn in het genot van gezondheid en andere zegeningen, en door gansch Zion is er vrede en overvloed.

Verder schrijft Br. Farrell: „Ik veronderstel dat de Zendelingen dezelfde getrouwe medegenooten zijn als zij immer waren. Het zou mij tevreden maken voor eenen korten tijd onder u allen te zijn. Als U zult omgaan groet iedereen persoonlijk, en geeft hen mijne liefde alsook mijne beste wenschen voor hun voorspoed en succes.

„Vertel, den Heiligen, geliefde broeder, voor mij, dat ik hen zal schrijven zoodra en zoo dikwijls als mijn tijd en vermogen zal toelaten; geeft ze allen mijne hartelijkste groeten.“

Verlossing voor de Dooden.

De openbaring in onze dagen van de leer van den doop voor de doodden, mag gezegd zijn een nieuw tijdperk in de geschiedenis van ons geslacht te hebben gevormd. Ten tijde dat de profeet Joseph Smith die openbaring ontving, bestond het geloof algemeen onder het Christendom dat bij den dood de bestemming der ziel onher-

roepelijk en voor alle eeuwigheid vastgesteld werd. Indien niet beloond met oneindig geluk, dan was eindelooze pijniging haar lot, buiten alle mogelijkheid van verlossing of verandering. De afschuwelijke en verschrikkelijke leering zoo tegenstrijdig met elk beginsel van goddelijke rechtvaardigheid, werd in het algemeen geloofd, dat de Heidensche natiën, welke zonder kennis van den waarachtigen God en het verzoeningswerk door Zijn Zoon Jezus Christus gewrocht, gestorven waren, zouden allen eeuwiglijk in de hel overgegeven worden. Het geloof op dit punt is bewezen door het antwoord van een zekeren Bisschop op den vraag van eenen Koning der Franken, toen de Koning den doop door de handen des Bisschops wilde ondergaan. De Koning was een heiden, maar had besloten dien vorm van godsdienst, toen Christenheid genaamd, aan te nemen. De gedachte ontstond bij hem dat, indien de doop voor zijne zaligheid noodzakelijk ware, wat dan van zijne overledene voorvaderen geworden was, die als Heidenen gestorven waren. Deze gedachte veroorzaakte een vraag, welke hij den Bisschop deed. De geestelijke, minder listig dan velen zijner sekten, vertelde hem openlijk dat zij naar den hel gegaan waren. „Dan, bij Thor, ik zal daar met hen gaan“, zeide de koning en daarop weigerde hij den doop aan te nemen of een Christen te worden.

Toen de Heiligen der laatste Dagen het Evangelie ontvingen, en leerden dat er maar één weg is door welchen men kan zalig worden, toen keerden hunne gedachten tot hunne overledenen voorouders. Wat zou hun lot in de groote toekomst zijn? In vele gevallen wisten zij dat hunne ouders, voorouders en andere verwanten personen waren geweest, die het licht dat zij ontvangen hadden, gemoedelijk nakwamen, en God dienden naar hun best vermogen. De woorden van den profeet Maleachi als door den Engel Moroni tot den profeet Joseph Smith uitgesproken, waren letterlijk vervuld:

„Ziet, Ik zal u het Priesterschap door den hand van Elia den Profeet openbaren vóór den komst van dien grooten en vreeselijke dag des Heeren.

„En hij zal planten in de harten der kinderen de beloften tot de vaders gemaakt en de harten der kinderen zullen tot hunne vaders keeren, ware het niet zoo, de geheele aarde zoude volkomen verwoest worden ter Zijner komst.“

Als voorspeld, de Profeet Elia is gekomen. De harten der vaders waren tot de kinderen en de kinderen tot de vaders wedergebracht, volgens de belofte. Dan kwam de openbaring van Gods plan voor de zaligheid der dooden, die overleden waren zonder de gelegenheid te hebben de verordeningen van het Evangelie, bediend door diegenen, welke God had geautoriseerd dezelve in Zijn naam te verrichten, te ontvangen. De woorden van Petrus waren uitgelegd, alwaar hij zegt:

„Want daartoe is ook den dooden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest“.

Ook, van Paulus tot de Corinthiërs, in welke hij den doop voor den dooden aanhaalt :

„Anders, wat zullen zij doen die voor de dooden gedoopt zijn indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden? Waarom zijn zij dan voor de dooden gedoopt“.

De gerechtigheid en genade van God waren gerechtvaardigd. De veel omvattende en ver reikende aard van het Verzoeningswerk des Heeren Jezus werd klaar gemaakt en de menschenkinderen hadden vernieuwde oorzaak, het voor de verlossing der menschelijke familie verzorgde heerlijke plan van zaligheid, te prijzen. Jezus was voor allen gestorven. Zijn plaatsvervangend Verzoeningswerk had de banden des doods verbroken. In eene begrensde sfeer, door de openbaring van de overtreffelijke leering van den doop voor de dooden, was het glorierijke voorrecht aan Zijne broeders en zusters toegestaan om zaligmakers te worden, en tot de algemeene zaligheid des geslachts bij te brengen. Zij ook konden, plaatsvervangend den dienst verrichten, voor diegenen welke overleden waren zonder den doop en andere verordeningen noodig tot zaligheid, en bediend door wettig geautoriseerde dienstknechten des Heeren, gehoorzaamd te hebben.

Hist. of Joseph Smith.

Alcohol.

Het verbruik van de slechte zoowel als nuttelooze drank alcohol, is wellicht een vorm van ondeugd, welke meer ellende en arnzaligheid veroorzaakt, dan eenige andere wijze om de bezittingen van personen en gemeentens te verwoesten. Het is gebleken dat sterke drank, aan de Vereenigde Staten van Noord—Amerika, een der meest matige natiën, als rechtstreeksche uitgave in tienjaar ongeveer 1,000,000,000 dollars (f 2,450,000,000) gekost heeft; het heeft veroorzaakt dat 100,000 kinderen in een verplegingsgesticht werden opgenomen; het heeft 138,000 personen tot de gevangenis en werkhuis gebracht; het heeft tot 10,000 zelfmoorden geleid, en heeft 200,000 weduwen gemaakt en 1,000,000 wezen.

Juv. Instr.

Aangekomen en Benoemingen.

Op Zondag 30 Juni l.l. zijn te Rotterdam, van Utah aangekomen, Ouderlingen James. W. D. Hurren, van Hyde Park, Willem. Dalebout van Ogden, en Henry. Robert. James, van Logan. Ouderling James W. D. Hurren is aangewezen in de Arnheemsche Conferentie te arbeiden; Ouderling Willem Dalebout in de Amsterdamsche; en Ouderling Henry. Robert. James in de Luiksche Conferentie.

Gemengd Nieuws.

Eenige voorname handelsmannen hebben in verbinding met eenige der Apostelen een plan in overweging een uitgebreide beetwortel, suikerfabriek op te richten, in de nabijheid der Mormon-nederzettingen in Alberta Canada, N. Amerika.

Het Westelijk gedeelte van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika bevat vele bewijzen, dat beschaafde volken in Amerika leefden, langen tijd voordat het door Columbus ontdekt werd. Een nieuwe ontdekking is onlangs in New Mexico gedaan, van eene groote uitgebreide bedolven stad. Een van de gebouwen, welke in die stad gevonden werd, bevat 4000 kamers. Dit is het grootste gebouw, welke ooit in de geschiedenis der wereld ontdekt is. Potterij, welke aldaar gevonden werd, is van een uitnemende kwaliteit. De stad is van groote steile bergen omgeven, welke dik met boomen begroeid zijn, hetwelk haar een sterke plaats van verdediging zou maken.

Een zeer aangename en vriendschappelijke ontvangst werd onlangs te Salt Lake City door tien voorname Japanezen aldaar, aan Apostel Heber J. Grant en zijne metgezellen gegeven, welke spoedig naar het land van den Mikado zullen vertrekken om de Zending aldaar te openen. Deze ontvangst bestond uit zang, voordrachten, enz, in de Engelsche en Japaneesche taal. Eveneens werden eenige toespraken gedaan door Apostel Grant en eenige der Japaneesche heeren, deze laatste drukten allen hune goede gevoelens uit ten opzichte van de Zendingen.

Eenigen tijd geleden werden een drietal Chineezen als getuigen gedagvaard, doch zij wenschte geen andere eed af te leggen dan die welke een chineesch heer betaamt. Deze eed werd door hen op de volgende wijze afgelegd. Elk van hen had een schoteltje van chineesch aardewerk in zijn linkerhand en met de rechterhand aan zijn zijde, spraken zij de volgende woorden: „Ik beloof de waarheid te zeggen. Indien ik lieg, zoo hoop ik gebroken te worden gelijk dit schoteltje is gebroken“. Daarna wierpen zij de schoteltjes tegen den vloer zoodat zij in stukken braken.

I N H O U D:

Redevoering: door Apostel Franeis M.		Goddelijke Autoriteit en wat deze vermag	Blz. 217
Lyman	Blz. 209	Correspondentie	„ 221
Rede's verjaardag (<i>stol</i>)	„ 212	Verlossing voor de Dooden	„ 221
Nederigheid met Macht	„ 214	Alcohol	„ 223
Mededeeling	„ 216	Aangekomen en Benoemingen	„ 223
Aphorismen	„ 216	Gemengd Nieuws	„ 224

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.